

Белият елен

По приказката на Владимир Назор

Илюстрации: Ана Григориев

Всяка сутрин малката Анка водела гъските на една поляна с ромолящо поточе. Водите му извирали от подножието на могъща планина, из чиито гори се спотайвали диви зверове. Момиченцето било шестгодишно, но изглеждало по-малко, защото било крехко и дребно на ръст. Родителите му били бедни фермери, но те си отишли от този свят още когато Анка била съвсем малка. Леля ѝ, която била слугиня в кралския палат, я прибрала при себе си и я научила да пасе гъските на господаря на Враня.

Начело на пернатата процесия винаги заставал гъсокът Гагарило, който важно проточвал шия и съскал на целия свят. Седем гъски се тътрели подире му, а най-отзад припкала Анка с пръчка в ръка. Щом стигнели до поляната, тя сядала на някой камък и отправяла взор към планината, заслушана в изстрелите на ловците.

Лятото било в разгара си. Момиченцето си почивало сред шубраците и наглеждало гъските, които безгрижно плували в поточето. Това било любимото място на Анка, защото тук не се налагало да работи неуморно, нито пък я биели, както често се случвало в двореца на княз Бодо.

Слънцето вече клоняло към залез, когато момиченцето чуло кучешки лай и виковете на ловците. Мъжете преследвали някакво диво животно право към поточето. Анка тъкмо се канела да излезе от шубраците и да изкара гъските от водата, когато нещо изскочило пред нея.

Било ранена кошута. Тя мигом коленичила до момиченцето и го погледнала с големите си очи. Сякаш го молела да я скрие някъде. Анка я погалила по главата и ѝ отстъпила мястото си в храстите, като я покрила с клонки и сухи листа.

От другата страна на потока се появил княз Бодо заедно с ловците си и глутница кучета. Ядосал се, че потокът е толкова дълбок и не може да го прекоси, и се провикнал:

– Ей, момиче, накъде избяга кошутата?

Анка не искала да лъже, но и не искала да предаде в ръцете им бедното създание, затова не казала нищо.

– Не ме ли чуваш, мърляво момиче? – изревал княз Бодо. – Накъде избяга кошутата?

Анка продължавала да мълчи и князът така побеснял, че станал червен като рак.

– Само да ми паднеш, горко ще съжаляваш! Казвай веднага!

Дори при тази заплаха Анка останала безмълвна, а княз Бодо взел от земята един камък и го запратил по момиченцето. От разраненото коляно на Анка потекла алена струйка кръв. В този момент кучетата се разляли от другаде, някой извикал: „Може би кошутата е там!“ и ловците се втурнали нанякъде.

